

Adina Rosetti

CARTEA CURAJULUI

Ilustrații de
Alexia Udriște

CURTEA & VECHÉ

Cuprins

Introducere	/	5
Vic și pădurea muzicală	/	7
Mir, porumbelul salvator	/	11
Culori pentru fluturașii cenușii	/	15
Mașinăria de vise	/	17
Joaca de-a dinozaurii	/	23
Superputerile lui Toma	/	29
Lacul Melancoliei	/	35
Avalanșă pe Muntele Bomboanelor	/	39
Școala de zbor	/	43
Un peștișor pe nume Baltazar	/	48

Vic și pădurea muzicală

Puse și ultima ghindă pe raft și răsuflă ușurat. Soarele se îndrepta către asfințit, deci ziua de muncă se sfârșise. Vic se putea întoarce în scorbură lui, să se odihnească. Lucrul la Marele Depozit de Ghinde nu era foarte greu, dar devenea uneori cam plictisitor, pentru că în fiecare zi făcea exact același lucru: aranja ghindele pe rafturi. Nu se ocupa cu strânsul lor, nici cu transportul. Aceste munci erau rezervate veverițelor cu experiență. Dar Vic nu se plângea de plictiseală. În cei cinci ani de când se angajase la Marele Depozit de Ghinde, după ce terminase școala Veverițelor, nu se plânsese nici măcar o dată. Dimpotrivă, era cel care-și înveselea colegii ori de câte ori putea, fie cu o glumă, fie cu un cântec. Da, Vic avea ceva ce veverițelor obișnuite le cam lipsește: talent muzical!

Își găsi drumul către scorbură repede, sărind din creangă-n creangă. Nu locuia prea departe de Marele Depozit de Ghinde, dar se grăbea. Trebuia să mai repete ultimul cântec compus, înainte să se întâlnească cu prietenii lui—câteva dintre veverițele cu care era coleg la Depozit. După program obișnuiau să se întâlnească într-un luminiș și Vic le cânta tuturor.

Înainte să intre în scorbură, auzi un cântec nespus de frumos, care nu semăna cu nimic din ceea ce auzise până atunci. Ridică privirea și văzu o veveriță cântând. Se frecă la ochi, ba chiar se ciupi ca să se convingă că e adevărat ce vede. Era chiar o

veveriță care cânta! Intrând în vorbă cu ea, Vic auzi că în pădurea aflată de cealaltă parte a lacului există o colonie de veverițe speciale, cu talent muzical!

— Ce frumoos! exclamă Vic plin de entuziasm. Și eu știu să cânt, aș putea oare să vin să locuiesc în pădurea voastră?

— Hmm, făcu veverița cealaltă. Viața e mai grea în pădurea noastră. Noi nu avem niciun Depozit de Ghinde, fiecare se hrănește cu propriile provizii și se descurcă singur.

— Dar cântați în fiecare zi, nu-i așa? întrebă Vic. Cred că m-aș descurca să adun ghinde și, în schimb, aș putea cânta cu voi.

— Nu prea ne place să cântăm cu străinii, răspuse veverița. Noi avem melodiile noastre... Cred că e mai bine să rămâi în pădurea ta, acolo e locul tău! spuse veverița cântătoare, apoi țopăi din creangă-n creangă până când se pierdu în întunecimea pădurii.

Vic intră în scorbură și rămase multă vreme pe gânduri.

Din ziua aceea, ideea îi încolți în minte. Să ajungă dincolo de lac, în pădurea muzicală. Să-și dedice viața cântatului! Numai că iernile acolo sunt grele... Cum o să se descurce fără siguranța unui Depozit de Ghinde? Fără prietenii de aici care aveau grijă de el, fără marea familie de veverițe care munceau împreună pentru un scop comun: strânsul ghindelor? Cum o să reușească să treacă lacul? Cum se va descurca într-un loc străin? Cine-i va asculta lui cântecele, într-o pădure plină de alte veverițe, care nu păreau foarte prietenoase? Se gândi multă vreme. Se gândea la asta în timp ce aranja ghinde în Depozit, în timp ce sărea pe crengi, chiar și în timp ce compunea melodii pe frunze de stejar în mica lui scorbură. Gândul nu-i mai dădea pace. Era plin de speranță, dar în același timp simțea și cum îl cuprinde frica.

Într-o dimineață, se trezi cu sufletul răsunând de muzică atât de tare, încât părea că se aude în toată pădurea! Vic știu imediat ce are de făcut: își strânse toate frunzele cu melodii, își luă cele câteva ghinde pe care le avea ca provizii și plecă.

Primele luni în noua pădure au fost foarte grele. Vic a îndurat la început foamea și, mai apoi, frigul, pentru că venise o iarnă grea și el nu-și amenajase încă o scorbură. Celelalte veverițe îl priveau cu ochi reci, cântau doar între ele și nu aveau chef să-l asculte. Însă pe Vic asta nu îl întrista deloc. Gândul că în fiecare zi vede cerul liber de deasupra copacilor, că nu mai este nevoit să-și petreacă ziua întregă așezând ghinde pe raft, ci compunând melodii și cântând, îl umplea de bucurie. Cântecul lui deveneau din ce în ce mai vesele și mai frumoase, iar vocea, care avea un timbru special, mai dulce, atrase în curând atenția tuturor animalelor. Veneau să-l asculte din ce în ce mai multe, încântate de poveștile și cântecul lui despre locul de dincolo de lac.

Atunci când iarna cea grea trecu și primăvara se așternu din nou peste pădure, Vic își făcuse deja prieteni noi, cânta cât era ziua de lungă și era o veveriță tare fericită!

Poveste inspirată de Sonia, despre Ionuț

Mir, porumbelul salvator

— Vrei să mă ajuți să duc boabele astea în Poiana Verde? întreba Mir ori de câte ori vedea un porumbel luându-și zborul. Dacă zbura în direcția Poiana Verde, Mir îi dădea repede câteva boabe și îi explica unde anume și cui trebuie să le dea.

Totul începuse mai demult, când o parte dintre porumbeii din Poiana Verde se îmbolnăviseră de o boală ciudată, care-i făcea să fie din ce în ce mai slăbiți. Singurul leac al acestei boli erau boabele de măceș și de cătină, însă în Poiana Verde toate tufele de măceș și de cătină se uscaseră. Un scatiu care obișnuia să poarte zvonuri de colo-colo le povesti că în celelalte poieni, care nu se aflau foarte departe, era plin de tufe roditoare de măceș și de cătină. Și, cum Mir obișnuia să facă multe drumuri în Poiana Aurie, pentru că avea acolo un cuib, nu a mai stat pe gânduri și a început să transporte bobite. Însă el singur nu putea să aducă atât de multe boabe pe cât aveau nevoie toți porumbeii bolnavi. Așa că începu să ceară ajutorul tuturor.

În scurt timp, o mulțime de porumbei începură să facă drumuri între poieni, ducând în cioc boabe. La intrarea în Poiana Verde stătea un iepure care număra boabele și trimitea păsările la porumbeii care aveau nevoie de ele. Lucrurile mergeau bine și porumbeii bolnavi începeau să se însănătoșească. Mir era bucuros, deși obosit de atâta alergătură. Nu contenea să zboare de colo-colo și să verifice dacă toți porumbeii bolnavi primesc boabele de măceș și de cătină.